

”Vi backar inte, vi driver processerna”

Indien är världens farligaste land för kvinnor, men en ny organisation för kvinnliga fysioterapeuter gör livet bättre för många. Vi har träffat personen bakom initiativet, Ruchi Varshney, som på kort tid har åstadkommit storverk.

Text & foto: **Agneta Persson**

DELHI, DECEMBER 2019. Enligt väderprognosen skiner solen, men den filmjökstjocka smogen släpper inte igenom många strålar. Trafiken i världens mest luftförorenade stad är massiv, nio miljoner fordon måste sicksacka sig genom centrum varje dygn utan att köra på någon av de tusentals kor som strövar fritt. Staten har börjat bygga hårbärgen för de heliga djuren. Någon påpekar att kor behandlas bättre än kvinnor i det här landet.

I en av bilarna sitter Ruchi Varshney och pratar i telefon, som nästan alltid numera. Sedan hon startade organisationen för kvinnliga fysioterapeuter för ett och ett halvt år sedan behöver hon ha två mobiler. En för sina patienter och en för organisationens medlemmar. Flera gånger varje dag ringer kvinnor som råkar illa ut på jobbet och behöver hjälp.

– Problemet med bara män i en organisation

Tack vare Ruchi Varshney kan kvinnliga fysioterapeuter som trakasseras eller diskrimineras i det indiska arbetslivet få stöd och upprättelse.

Ruchi har två mobiler, en för sina patienter och en för medlemmar.

Trafiken i världens mest luftförorenade stad är massiv, nio miljoner fordon måste sicksacka sig genom centrum varje dygn utan att köra på någon av de tusentals korna.

→ för fysioterapeuter är att ingen tar hand om våra röster, säger hon. Vem representerar oss när vi blir trakasserade?

Hon berättar om en manlig professor i fysioterapi som i flera år kränkte kvinnor på universitetet. Han krävde att studenter skulle klä av sig framför kameran och att kollegor skulle kramas med honom. Ingen vågade protestera öppet. Förrän kvinnliga fysioterapeuter över hela Indien gick samman i en egen organisation med en handlingskraftig ordförande vid rodret. Ruchi tog hjälp av en vän som är jurist och expert på diskriminering, samlade in vittnesmål från flera av de drabbade, och snart hade professorn fått kicken.

– Så när folk undrar över nyttan med en särskild organisation för kvinnor har du svaret här, säger hon.

DET ÄR THOMSON REUTERS FOUNDATION som har listat Indien som världens farligaste land för kvinnor (*se faktaruta s. 15*). När organisationen gjorde samma undersökning för åtta år sedan hamnade Indien på fjärde plats. Afghanistan låg i topp. Sedan dess har många krävt förändring. I december 2012 startades till exempel ett indiskt metoo-uppror när sex män våldtog den 23-åriga fysioterapistudenten

Jyoti Singh ombord på en buss i Delhi. Att de använde järnrör och drog ut inälvorna innan de

dumpade hennes kropp längs motorvägen chockade inte bara indierna själva utan också människor långt utanför landets gränser. Även svensk media rapporterade om händelsen. Förövarna tyckte att hon fick skylla sig själv som var ute klockan nio på kvällen och sa att de ville lära henne en läxa. Förövarna, utom en som var minderårig, dömdes till döden. Men rättsprocessen har varit utdragen och straffet är i skrivande stund inte verkställt.

JYOTIS DÖD BLEV EN SYMBOL för den sunkiga kvinnosynen i landet, och både kvinnor och män gick ut på gator och torg för att protestera mot våldet. Fler började berätta om sexuella övergrepp, och fler vågade anmäla brott. Särskilda kvinnopoliser inrättades, lagar skärptes.

Ändå har Indien inte sjunkit nedåt i farlighetsrankningen, utan tvärtom seglat upp på första plats. I dag sker en våldtäkt var tjugonde minut i Indien, och Delhi kallas i folkmun för Indiens våldtäkts-huvudstad. Under den vecka jag är där rapporterar media dagligen om nya övergrepp. En våldtagen och sönderbränd kvinnokropp hittas, en polis anhålls för att ha medverkat i en gruppvåldtäkt på en liten flicka, en lärare våldtar en sexåring i klassrummet medan kompisarna leker på skolgården, en tandläkare förgriper sig på en 15-åring. En 70-åring blir våldtagen, likaså en 55-åring och en 17-åring. Två gruppvåldtäkter får extra stor uppmärksamhet då förövarna i bägge fallen tänt eld på sina offer.

När Jyoti dog kändes det som om det drabbade hela yrkeskåren, säger Ruchi. Som blivande fysioterapeut var hon ju en av dem.

– Det var en chock, för vi insåg att vem som helst kan råka illa ut. Inte bara fattiga flickor på landsbygden utan även medel-

Problemet med bara män i en organisation för fysioterapeuter är att ingen tar hand om våra röster.

klasskvinnor i städerna. Sådana som oss. Det sker överallt, mitt inne i stan till och med.

OCH NU NÄR landet skakas av nya brutala gruppvåldtäkter får det folk att återigen gå ut i öppna protester. Självtänker hon starta en säkerhetskampanj, säger hon medan bilen segar sig fram i trafiken. Den går ut på att polisens lokala hjälpnummer ska läggas in i kvinnoorganisationens Whatsapp-grupper. Händer det något kan medlemmen snabbt slå larm, och då är de många som vet exakt var hon befinner sig.

– Då vet polisen att vi vet, säger Ruchi. Och om vi lägger in media kommer journalisterna ringa om polisen inte agerar. Jag vill också att vi fysioterapeuter lär ut självförsvar till flickor och kvinnor.

Inom ett dygn har Ruchi sjösatt kampanjen och alla regionala koordinatörer flaggar i sociala medier för att fysioterapeuternas kvinnoorganisation finns där för den som behöver hjälp. Snart har även de första workshopparna i självförsvar dragit igång på olika håll i landet. Det är så här de jobbar. Snabbt, välkoordinerat och extremt fokuserat.

PÅ SÄTT OCH VIS har Ruchi alltid legat i framkant. I skolan hade hon extremt lätt för sig och fick hoppa över flera årskurser. Därmed var hon alltid yngst i klassen, men lyckades ändå få toppbetyg. Som 15-åring gick hon ut gymnasiet, och när hon fyllde 20 var hon färdig fysioterapeut och avancerade snabbt till chef. Men trots sin stora kapacitet har hon under merparten av sitt liv inte varit den som vågat kliva fram och säga ifrån. Att bli den modiga ledare hon är i dag har varit en lång process. Hon kommer från en konservativ familj och är fostrad till att alltid uppträda balanserat och värdigt, förklarar hon. Aldrig höja rösten.

– Jag och min syster fick inte ens svara i telefon hemma. Det gjorde mamma, pappa och min lillebror, och de avgjorde om det var någon som var lämplig för oss att prata med.

Hon fick inte ha jeans, inte gå i linne med bara axlar, inte cykla och inte stanna ute längre än till sju. Aldrig gå på fest, trots att hon älskade att dansa. I dag är hon inte bitter över det där säger hon, men då var

Asha Devi är mamma till den mördade fysioterapistudenten Jyoti Singh vars död för sju år sedan blev starten för stora protester mot kvinnovåldet i Indien. När vi möter henne är det bara några dagar kvar till årsdagen av mordet på hennes dotter. (Läs mer i krönikan på s. 46).

det inte så lätt att hela tiden vara övervakad och begränsad. Till och med när hon pluggade till fysioterapeut och hade tenta väntade pappa på henne utanför provsalen för att kunna följa med henne hem. När hon som familjens äldsta barn var först ut med att gifta sig var det föräldrarna som valde ut en lämplig man åt henne.

– Jag gjorde det som förväntades av mig, säger hon.

När hon så småningom själv utsattes för diskriminering på jobbet förblev hon tyst. Det började när hennes första son skulle födas. Då var hon sedan flera år

När Fysioterapi är på plats skakas Indien av nya gruppvåldtäkter.

Ruchi är ofta på resande fot. Här är hon på väg till en konferens i Kerala, södra Indien.

—> chef på den ortopediska fysioterapiavdelningen på ett av Delhis sjukhus. Hon skötte kliniken som om den vore hennes egen. Gav allt, och lite till. Ändå ville hennes chef inte betala den föräldrapeng hon hade rätt till. En kollega sa åt Ruchi att anmäla.

– Men tänk dig min bakgrund, säger hon. Jag som lärt mig att aldrig protestera eller bråka. Hur skulle jag kunna anmäla min egen chef?

NÄR DET NÅGRA ÅR SENARE var dags för son nummer två nekades hon återigen föräldrapeng. Inte heller nu vågar hon protestera. Av rädsla för att bli av med sin anställning törs hon inte heller stanna hemma mer än ett par månader. Men så en dag när hon är på väg till jobbet snubblar hon och gör sig så illa att hon måste till akuten. Hon hör av sig till chefen – som säger att hon inte föranmält någon ledighet och därför inte har rätt att vara borta. I 34 år har andra bestämt

över Ruchi Varshney, och hon har snällt fogat sig. Men här tar det plötsligt stopp. När läkaren lappat ihop henne stegar hon in på chefens rum och säger upp sig.

RUCHI STARTAR EN EGEN KLINIK, vägg i vägg med sitt hus. Ingen i hennes familj har någonsin varit egenföretagare. De är lärare och ingenjörer, alla anställda med månadslön. Det kommer förmodligen inte fungera, tänker hon.

Men företaget går med vinst redan första månaden, och efter ett tag får hon en utmärkelse för sina kliniska insatser – vilket gör att hon blir inbjuden att tala på en konferens. Där berättar hon för åhörarna om sin egen resa som kvinna i det här yrket. Om den starka identiteten som fysioterapeut, att hon oavsett motstånd aldrig tänker ge upp sin karriär, om hon så ska jobba gratis. Flera kvinnor börjar gråta.

– Deras familjer hade försökt få dem att sluta jobba, säger Ruchi. Mitt engage-

mang för kvinnor föddes där. Om jag på tio minuter kunde knyta an till dem och övertyga dem att inte lämna sina arbeten, varför inte försöka på en högre nivå?

Snart blir hon den första kvinnliga fysioterapeut som arrangerat en vetenskaplig konferens i Indien. Sammanlagt 700 fysioterapeuter kommer till Delhi för att delta. Hon ordnar en till, den här gången med kvinnofokus, och nu kommer 1500. Ruchi får blodad tand.

EN DAG GÅR HON PÅ ett av IAP:s (*Indian Association of Physiotherapists*) möten. Hon betraktar styrelsens alla skjortor och kavajer och frågar ordförande Sanjiv Jha hur det kommer sig att bara män representerar en yrkeskår som till 75 procent —>

Tunnelbanan i Delhi har en särskild vagn för endast kvinnor. Den som vill vara säker på att inte bli ofredad åker i den.

Fakta: Indien – världens farligaste land för kvinnor

DEN INTERNATIONELLA välgörenhetsorganisationen Thomson Reuters Foundation listade 2018 de av FN:s medlemsländer som är farligast för kvinnor. På första plats kommer Indien, följt av Afghanistan, Syrien, Somalia, Saudiarabien, Pakistan, Demokratiska republiken Kongo, Jemen, Nigeria och USA. I undersökningen har över 500 experter tillfrågats om hur det ser ut för kvinnorna i respektive land inom följande sex områden:

- **Hälsovård:** exempelvis tillgång till allmänläkare, specialistläkare, tandvård och optiker.
- **Sexuellt våld:** exempelvis våldtäkt som ett krigsredskap, våldtäkt i och utanför hemmet, bristande tillgång på juridisk upprättelse vid våldtäkter, sexuella trakasserier.
- **Icke-sexuellt våld:** fysiskt och psykiskt våld i och utanför hemmet.
- **Diskriminering:** möjligheten att försörja sig på sin lön, diskriminering på jobbet, tillgång till landområden, arvsrätt, utbildningsmöjligheter med mera.
- **Kulturella traditioner:** till exempel kvinnlig könsstympning, barnäktenskap, ofrivilliga äktenskap, stening, syraattacker, fysisk misshandel eller stympning som straff samt mord på småflickor.
- **Människohandel:** som tvångsarbete, slavarbete, tvångs-äktenskap och sexuellt slaveri.

Thomson Reuters Foundation finns på 15 platser i hela världen och består bland annat av jurister, journalister och sociala innovatörer.

REHAB-TEKNOLOGI

- Motivera
- Ökad intensitet
- Få objektiv feedback
- Dokumentera
- Utmana

Fysioline

– rehatrustningsleverantör och expertis.

Fysioline Sweden AB

Tel. 08-760 6100

info@fysioline.se

www.fysioline.se

fysioline
live well.

Ruchi har fått pausa sin dröm om att bygga ut sin lilla klinik till ett större rehabcenter. Uppdraget som ordförande tar för mycket tid.

—> består av kvinnor? Han svarar att om hon vill ta på sig uppdraget att få kvinnorna aktiva så varsågod. Så här i efterhand skrattar han lite förläget åt vad han egentligen tänkte när han sa så där.

– Jag trodde hon skulle kunna engagera högst tjugofem personer, kanske starta ett par lokalavdelningar, säger han. Det var ju ingen som trodde något annat, och därför var det inte heller någon som kände sig hotad. Men så började det poppa upp avdelning efter avdelning, och jag fattade inte vad som hände.

– Ruchi ringde mig och sa att hon planerade att starta en kvinnoorganisation, berättar Pooja Sethe som är organisationens samordnare i delstaten Delhi. Det började som en liten vision, men med hjälp av sociala medier organiserade vi 1 500 kvinnor i mitt område redan första månaden. Det här har varit en fantastisk resa och den kommer att fortsätta så. Vi är sammanlänkade över hela landet nu!

I delstaten Uttar Pradesh fick Shruti

Sharma också ett samtal från Ruchi. Ville hon bli samordnare? Hon svarade genast ja.

– Jag hade först svårt att organisera i mitt distrikt, men nu är vi många och har lyckats ordna flera workshops. Vi har mött studenter och bybor och arrangerat friskvårdspromenader för allmänheten. För att bara nämna några exempel på allt vi har gjort.

På bara några månader lyckas Ruchi Varshney organisera 8 000 kvinnor i sammanlagt 50 olika avdelningar. Organisationen får namnet *IAP Women Cell*.

NU VAKNAR MÄNNEN. Sanjiv Jahs telefon går varm. Hur kan han som IAP:s ordförande stötta något sådant? De skapar ju en parallellorganisation som splittrar den befintliga! Varför var männen inte inbjudna? Vad har kvinnorna någonsin gjort för professionen?

– Nya idéer stöter alltid på motstånd, säger Sanjiv. Särskilt i Indien där männen dominerar, och det är samma men-

talitet som råder bland fysioterapeuter. Jag svarar alltid att kvinnorna har lyckats åstadkomma mycket mer på den här korta tiden än männen gjort på 50 år.

Själv känner han sig inte ett dugg hotad av kvinnornas framgångar. Tvärtom. Det här är rätt väg, säger han.

– Lyfter vi inte kvinnorna kan vi inte heller lyfta professionen. I grund och botten handlar det här om fysioterapi. Vi behöver bli många fler fysioterapeuter i Indien och nå fler, och då spelar det ingen roll om det är kvinnor eller män som leder organisationen. Det är vad som händer som räknas. Och det spelar roll att alla är med.

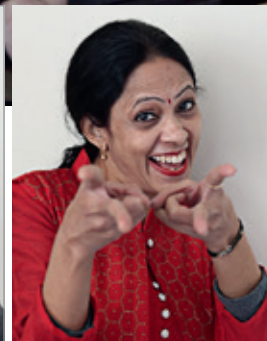
SÅ HÄR ETT OCH ETT HALVT ÅR efter bildandet av IAP Women Cell har organisationen genomfört mer än 1 000 aktiviteter i landet, både för fysioterapeuterna själva och för allmänheten. De har tagit fram riktlinjer för jämställdhet på landets fysioterapiutbildningar och vunnit flera diskrimineringsärenden. Det har bland

Ruchis söner kommer förbi på kliniken. Arrav Garg (10 år) vet att hans mamma "jobbar med fysioterapi", men inte så mycket mer än så. Aayush Garg (14 år) har däremot bättre koll och har på grund av sin mammas arbete börjat skriva om könsfrågor i skolan. "Mamma är borta mycket, men det gör inget. Jag vet att hon gör ett viktigt jobb med kvinnoorganisationen", säger Aayush.

Utmärkelserna och diplomerna börjar bli många för Ruchi Varshney.

Pooja Sethe (tv), Shruti Sharma och Niti Khurana är kvinnoorganisationens samordnare i delstaterna Dehli, Uttar Pradesh och Haryana.

annat inneburit att fler kvinnliga fysioterapeuter nu stannar kvar i yrket. En kvinna som blir trakasserad på sin arbetsplats blir ofta övertalad av familjen att säga upp sig.

– Nu stöttar vi kvinnor som råkar illa ut, säger Ruchi. Vi backar inte, vi driver processerna. Det innebär inte bara ökat självförtroende hos fysioterapeuterna själva, utan också att de får ökad respekt från sina familjer.

ORGANISATIONEN GÖR OCKSÅ att fysioterapin når en bredare målgrupp. Tidigare har kvinnliga fysioterapeuter mestadels jobbat inne på sjukhus och kliniker. Av säkerhetsskäl är till exempel hembesök något som endast männen gör. Men nu jobbar kvinnorna tillsammans med uppsökande verksamhet utanför den traditionella vården. Bland annat besöker de arbetsplatser och pratar ergonomi, undervisar allmänheten i hjärt-lung-räddning och erbjuder gratis hälsoundersökning av barn. Och de når kvinnor

Det började som en liten vision, men med hjälp av sociala medier organiserade vi 1 500 kvinnor i mitt område redan första månaden.

långt ute på landsbygden när de går till tempel för att hålla workshops om klimakteriet, eller till skolor för att prata mens och menshygien. Sådant som männen inte kan på grund av olika tabun.

– Nu har vi fått en röst och blivit värdefulla resurspersoner i samhället, säger Niti Khurana som är samordnare för IAP Women Cell i delstaten Haryana. Vi når ut till folk! Vi har till och med hållit föreläsningar om kön för medicinstuderenter. Vi har uppnått allt detta!

Genom att utbilda befolkningen i genusfrågor och kvinnors och mäns rättigheter kan fysioterapeuter förhoppningsvis vara med och bidra till ett rättvisare samhälle, hoppas Ruchi.

– Kanske kan vi därmed också få ner antalet vidriga brott mot kvinnor, säger hon.

RUCHI INSÄG REDAN FRÅN BÖRJAN att det inte skulle bli någon lätt match att leda en kvinnoorganisation. Men att hon själv skulle få ta emot så mycket hot och hat överraskade henne. Hon har blivit anklagad för att ligga sig till framgångarna. Beskyld för att vara en dålig mamma och usel fru. Inte av sin egen familj, men av andra. Hon har hotats med åtal för falska anklagelser. Blivit kallad för cancersvulst. Psyksjuk. Prostituerad. Och att hon bara är ute efter pengar.

– Jag får inte en enda rupie för det jag —>

I december hölls val till de olika styrelseposterna i indiska fysioterapeutförbundet. Den här gången kandiderade kvinnor från IAP Women Cell till 40 procent av dem.

—> gör, säger hon. Det här är ett ideellt uppdrag som sker på bekostnad av mitt eget företag. Min man får stå ut med att hans fru kallas för allt möjligt. Hur många äkta män ställer upp på det? Folk skulle bara veta vilket pris jag betalar.

SOMLIGT HAR HON polisanmält, annat inte. Hon har lärt sig att välja sina strider.

– Jag har gråtit massor och jag kan fortfarande bli rädd. Jag har fått så många fiender, jag måste hela tiden vara på min vakt. Men alla män är inte onda, precis som alla kvinnor inte är gudinnor. Det finns kvinnor som är emot mig, och det finns män som står bakom mig.

EN MÖTESLOKAL I DELHI. Ruchi är nervös när hon kliver upp i talarstolen. Hon vänjer sig aldrig vid det här, trots att

Inför varje möte tänds ett ceremoniellt ljus. Tanken är att släppa ut mörkret så att alla goda krafter kan komma in.

hon gjort det så många gånger. Drygt tjugo samordnare från IAP Women Cell har kommit hit från norra och centrala Indien för ett av sina möten, och för att berätta för den svenska journalisten om sin verksamhet. En handfull män från IAP är också inbjudna.

– Vi bad aldrig om styrka, säger Ruchi till mötesdeltagarna. Vi var uppenbarligen redan starka. Vi behövde bara få en möjlighet att visa det. Men det är inte min förtjänst, vi har gjort det här tillsammans. Inte minst ni män som är här i dag, utan ert stöd hade vi inte kommit så här långt. ■

Vi bad aldrig om styrka, vi var uppenbarligen redan starka.

"Har vi verkligen kommit så här långt?" säger ordförande Ruchi på ett medlemsmöte. "Tack är inte ett tillräckligt starkt ord!"

NÅGRA AV MÄNNEN BAKOM RUCHI VARSHNEY:

John Joji, generalsekreterare i IAP: "Under alla år som vår organisation funnits har inte en enda man undrat över kvinnornas frånvaro. I Indien ska alltid männens röster vara högst, och nu när kvinnorna höjer sina röster blir männen osäkra. Men Ruchi är ju inte emot männen, utan bjuder tvärtom in oss. Hon har vårt fulla stöd och vi backar inte. Jag har trott på henne ända från början. I nästa val tror jag hon blir ordförande för hela IAP."

Eshan Kaushik, Ruchis vän sedan många år och den som för några år sedan lyckades övertyga henne att hon som första kvinnliga fysioterapeut skulle arrangera en vetenskaplig konferens: "Jag blir inte förvånad om hon en dag blir hälsominister. Jag tror hon kan vara med och förändra hälsovården i Indien och göra fysioterapin tillgänglig för alla, föra ut den på gräsrotsnivå ute i byarna. Jag vet att hon har en kapacitet utöver det vanliga."

Sanjiv Jah, ordförande för IAP: "Jag får hantera ett stort motstånd mot kvinnorna i organisationen. Efter valet kommer 80 procent av våra poster att bytas ut, flera kommer att gå till kvinnorna. Män i Indien har svårt att förlora mot en kvinna och gillar inte det som är nytt. Jag har också kritiserat allt som är nytt, men sen insåg jag att det inte är en framkomlig väg. Låt oss jobba i stället."

Fotnot: Reportageresnan till Indien finansierades av Union to Union som samordnar Saco, TCO och LO och deras medlemsförbund i internationellt fackligt utvecklingssamarbete. En engelsk version av reportaget finns på fysioterapi.se

Ska brännskador i hemmen minska måste kvinnosynen ändras

En vanlig form av våld i Indien är att skada flickor och kvinnor med eld. Plastikkirurgen Ravishanker Ramadorai insåg till slut att han inte bara kan laga de brännskadade kvinnornas kroppar. Han måste även få familjerna som orsakat skadorna att ändra kvinnosyn.

Text: **Agneta Persson**

RAVISHANKER RAMADORAI har varit läkare i 40 år, de flesta av dem på sjukhuset i den indiska staden Loni. Där fick han med jämna mellanrum ta hand om brännskadade flickor och kvinnor.

– Åtta av tio hade inte råkat ut för olyckor, säger han. De hade utsatts för våld i hemmet.

Han behandlade skadorna så skickligt han kunde, och så var det inte mer med det. Tills 1998 när han fick in en ung patient med 65-procentiga brännskador.

– Jag tog åt mig äran för att ha räddat flickan trots de omfattande skadorna, säger han. Men när jag senare fick veta att hon svalt gift och tagit livet av sig, och att hennes pappa utsatt henne för sexuella övergrepp, förstod jag att jag inte alls hade gjort rätt. Jag hade bara räddat hennes kropp, inte resten av hennes liv.

RAVISHANKER INSÅG ATT om antalet brännskadade kvinnor ska kunna minska måste även omgivningen behandlas. Så han började kalla in familjerna till möten för att få dem att ändra sin kvinnosyn. Ibland hotade han med polis.

Vissa gånger lyckades han tala dem till rätta, andra gånger inte. Insåg han att det var lönlöst gick han i stället till sina patienter och övertalade dem att lämna sina män.

Sedan styrde han upp en rehabilitering mot självförsörjande liv. Vad var de bra på? Var fanns det en möjlighet för dem att tjäna pengar? Flera av hans

patienter hade haft en inkomst redan innan och kunde därmed ha något att falla tillbaka på. De hade alla möjliga kompetenser. Det här våldet är något som drabbar kvinnor i alla samhällsklasser, säger Ravishanker och berättar om en patient som varit fotomodell.

Du måste ta ett socialt ansvar, annars har du inte åstadkommit något.

– Hon fick sin modellkarriär förstörd, och hon förlorade ett öga. Men sedan lämnade hon sin man, blev entreprenör och driver nu sitt eget företag.

FYSIOTERAPEUTERNA, som alltid hade haft en central roll i rehabiliteringsprocessen av de brännskadade kvinnorna, blev nu ännu viktigare. Medan Ravishanker var den som opererade och stod för den medicinska behandlingen var det ju fysioterapeuternas insatser som skulle hjälpa kvinnorna till sina nya liv.

– Ibland följde jag med patienten till fysioterapeuten för att diskutera vad jag förväntade mig, säger han. Jag kunde vara väldigt specifik med att den här kvinnan till exempel måste kunna trä en nål,

Ravishanker Ramadorai.

FOTO: PRIVAT

brodera, sy eller använda sina händer till att laga mat. Eller vilka förmågor hon nu behövde ha för att kunna försörja sig. Det var en nödvändig förutsättning för att hon skulle kunna lämna sin man.

MÅNGA KVINNOR HAR senare sökt upp Ravishanker för att berätta att de tack vare honom fått en ny chans i livet, och att det gått bra. Men deras familjer har inte alls uppskattat att Ravishanker lagt sig i.

– Jag har till och med haft delar av hela byar som kommit till mitt kontor och hotat mig, berättar han. En gång stod det 30 arga personer utanför min dörr. Men jag har aldrig varit rädd för dem. Jag anser inte att jag haft något val, för i slutet av dagen måste du ändå se verkligheten för vad den är. Du måste ta ett socialt ansvar, annars har du inte åstadkommit något.

För tillfället bor Ravishanker Ramadorai i Nepal där han undervisar läkarstudenter.

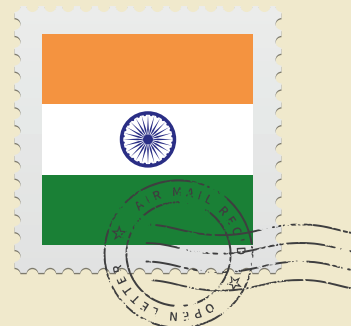
Undervisar du dem i det här sociala perspektivet?

– Ja, till hundra procent! ■

Fakta: Indien

Invånare: 1,3 miljarder
Huvudstad: New Delhi
Språk: 15 officiella språk, varav hindi är statspråk och engelska officiellt hjälpspråk
Förväntad livslängd: 68 år

Om hälsa: 163 miljoner indier har inte tillgång till rent vatten, vilket varje år orsakar över 60 000 dödsfall bland barn under fem år. Mer än halva befolkningen har ingen toalett. Sjukdomar som tuberkulos och polio ökar. Luftkvaliteten i storstäderna är genomgående mycket dålig och ligger bakom mer än en miljon dödsfall om året.

Den indiska regeringen har nyligen genomfört en vårdreform för landets allra fattigaste. Målet är att 500 miljoner människor som tidigare inte haft råd nu har rätt till gratis behandling motsvarande drygt 60 000 kronor per år. Samtidigt pågår en kraftig utbyggnad av primärvården.

Om flickor: Av de barn som tvingas hoppa av skolan efter grundskolan är sju av tio flickor. Hemgift är vanligt, alltså när brudens föräldrar betalar en summa pengar eller egendom till den blivande makens familj. Indien har det högsta antalet trakasserier, mord och självmord i världen kopplade till obetalda hemgifter. Många flickfoster aborteras, och Indien är nu ett av de länder i världen där snedfördelningen mellan könen är som störst och flest flickor saknas. Nyfödda flickor riskerar att bli övergivna på grund av sitt kön. Barnåktenskap förekommer men har minskat. 2018 hade 27 procent av flickorna gift sig före sin 18-årsdag. Tio år tidigare var siffran 47 procent.

Källor: Plan Sverige, Utrikesdepartementet, Sweden Abroad

HEA
MEDICAL AB

 Bodypoint

ETT BÄTTRE LIV

Andreas Collin är medaljör i rullstolsrugby och använder höftbälten från Bodypoint. Livstidsgaranti gäller för bälten och selar från Bodypoint. www.heamedical.se

Det är hon som är den modiga

Hon kallas Nirbhaya, som betyder "orädd" på hindi. Det var journalister som döpte om henne eftersom indisk lag förbjuder namnpublicering av våldtäktsoffer. Jag förstår inte namnvalet. Orädd? Hon måste ju ha varit livrädd när bussen hem vek av och de sex männen ombord turades om att våldta henne.

I VERKLIGHETEN HETTE HON Jyoti Singh. Hon kom från en fattig familj. Pappa Badrinath Singh hade sålt sin mark och jobbat dubbla skift som flygplanslastare för att hans dotter skulle kunna utbildas till fysioterapeut. Kvällen när männen våldtog henne till döds hade hon varit på bio för att fira det sista provet. Nu återstod bara praktiken.

NÄR JYOTI DOG gick hennes föräldrar emot traditionen att inte tala högt om kvinnovåld och att genom tystnad skambelägga offret. De synliggjorde sin dotter. Vid en offentlig minnesceremoni höll hennes mamma Asha Devi ett tal. "Ingen som utsätts för något sådant här ska behöva dölja sitt namn", sa hon. "Det är förövarna som ska skämmas och dölja sina namn. Jag vill tala om för alla att min dotter hette Jyoti Singh, och från och med i dag ska alla veta detta."

INFÖR MIN REPORTAGERESA till Indien försöker jag komma i kontakt med Asha Devi. Jag vill

veta var hennes beslutsamhet kommer ifrån. Jag får inget svar, och chansar därför när jag är i Delhi, åker till familjen och knackar på dörren. På alla bilder och filmer jag sett av henne är hon antingen hårt sammanbiten eller förtvivlat gråtandes. Hur möter man en människa som förlorat sitt barn på det mest bestialiska vis? Jag är fruktansvärt nervös.

NÄR HON ÖPPNAR känner jag igen de trötta och sorgsna ögonen, men blir överraskad av kraften i handslaget och stoltheten i rösten när hon presenterar sig.

– Det är jag som är mamman.

Men någon intervju hinna hon inte just nu. Hon har inte ens hunnit dricka te, och nu är hon på väg till ett möte. Om några dagar äger den årliga minnesceremonin rum, kvinnofrågor ska lyftas. Hon uttalar sig nästan dagligen i tidningar och teve om årsdagen av dotterns död och om sin syn på det eskalerande kvinnovåldet.

– Hoppas du inte kommit hela vägen från Sverige bara för att träffa mig? säger hon och ger mig en kram. Kan du komma tillbaka om en månad?

NÄR JAG GÅR DÄRIFRÅN tänker jag att det är hon som är den modiga. Det är hon som borde heta Nirbhaya.

Läs Indienreportaget på sidorna 10–21.

Agneta Persson
reporter

FOTO: GUSTAV GRÄLL

FYSIOTERAPI

Postadress:

Box 3196, 103 63 Stockholm

Besöksadress:

Vasagatan 48
Tel (vx): 08–567 06 100
fysioterapi@fysioterapeuterna.se

Tidningen Fysioterapi ägs och ges ut av Fysioterapeuterna. Redaktionen har en journalistiskt självständig roll.

Chefredaktör & ansvarig utgivare

Lois Steen
Tel: 08–567 06 104, 0709–286 104
lois.steen@fysioterapeuterna.se

Reporter

Agneta Persson
Tel: 08–567 06 103, 0709–286 103
agneta.persson@fysioterapeuterna.se

Grafisk form

Malcolm Grace AB
Göran Hagberg
Tel: 0704–95 74 54
goran@malcolmgrace.com

Tryck

Lenanders Grafiska AB, Kalmar
ISSN 1653-5804
TS-kontrollerad upplaga: 12 900 (2018)

Prenumeration 2020

Helår 6 nr: 720 kronor
inklusive moms
Lösnummer: 100 kronor (+ porto)
Utlandet: 1080 kronor

Adressändring, utebliven tidning, prenumerationsärenden:
Tel: 08–567 06 150
medlemsregistret@fysioterapeuterna.se
Fysioterapi finns på CD för Daisyspelare

Annonser

Mediakraft
Gabrielle Hagman
Tel: 0736–27 79 84
gabrielle.hagman@mediakraft.se

Bokningsstopp för annonser:

Se utgivningsplan www.fysioterapi.se/annonsera

Fysioterapi nr 2, 2020 kommer 2 april

Kommande nyhetsbrev

20 februari, 10 mars, 26 mars

Fysioterapi på internet

Tidningen publiceras även som pdf på vår hemsida www.fysioterapi.se. Där finns även mer nyheter, debatt, aktuell forskning och platsannonser

Följ oss på facebook!

Sök på Tidningen Fysioterapi

Omslagsbild: Ruchi Varshney, fysioterapeut, New Delhi, Indien
Foto: Agneta Persson